

Abril març

EDGAR CANTERO

Abril març

(cc) Edgar Cantero

Sota llicència Creative Commons (<http://creativecommons.org>)

N'és prohibida la comercialització.

N'és prohibida qualsevol modificació.

N'és prohibida la reproducció sense atribució a l'autor.

Disseny i tal: Punk Ahoy! Co.

Edició PDF: Release Pawns

Abril 2009

Aquest document és optimitzat per ser imprès com un llibre plegat mida A5. Al panell de propietats de la teva impressora, busca l'opció d'impressió en llibre amb enquadernació a l'esquerra o similar. Si no la trobes, fes servir el mode d'impressió per totes dues cares (si la teva impressora no pot girar els fulls tota sola, t'indicarà quan i com fer-ho).

No sé si debo recordar que ya publicado *April March*, Quain se arrepintió del orden ternario y predijo que los hombres que lo imitaran optarían por el binario,

$$z \left\{ \begin{array}{l} y_1 \\ y_2 \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} x_1 \\ x_2 \\ x_3 \\ x_4 \end{array} \right.$$

y los demiurgos y los dioses por el infinito: infinitas historias, infinitamente ramificadas.

J. L. BORGES:
Examen de la obra de Herbert Quain (1941)

L'Andrea, figurada per l'univers, envoltada de símbols, alguns dels quals comprenc i uns altres no, seu al bar de l'estació llegint una novel·la de Herbert Quain. Sense badar, ocupo la cadira del seu davant. Em mira amb ulls que signifiquen tots els sentiments: enyor, compassió, estranyesa, cruel indiferència. Tot és relatiu, també el passat i el futur. Només puc ancorar el present en unes quantes veritats absolutes: ella es diu Andrea, té la meua edat, lluu una esplèndida cabellera pèl-roja. Entre els rínxols cau un cordill groc ornamental, i els auriculars esmorteixen una cançó iracunda de Molotov. En una altra taula, un veterà de la guerra somriu mentre s'observa les ferides que el tornen a casa. A l'altre costat dels vidres, rondina grisenc un dia d'abril.

Intercanviem dos holes gèlids, l'Andrea i jo, però no fa preguntes inoportunes, no m'interroga; està disposada a escoltar-me i no li demano més.

—Ja sé que creus que no tenim res a dir-nos. Però hi ha una sola cosa que vull que sàpigues —començo. Ella no mou un sol múscul, fora dels que intervenen en el parpelleig—. T'estimo. I ja t'ho pots creure, pensis el que pensis. Diràs que no et conec; bé que ho sé, i ja em dol prou

no coneixet. Només sé de tu que tot el que sé de tu m'agrada: la teva seguretat, la teva inseguretat, quan somrius, quan no somrius, els teus cabells, el teu cullet, el teu gest de sorpresa quan esmento el teu cullet, i moltes més petites coses. Potser són minúcies, però cada minúcia teva em fa frisar per comprendre't tota sencera. Cada segon que et tinc a prop, desitjaria que s'eternitzés. I això ho han fet els teus cabells, el teu somriure i el teu no-somriure. Potser no tinc dret a estimar-te com t'estimo; potser sóc irreflexiu o superficial o obsessiu o boig. Però he arribat a la conclusió que totes les vegades que m'he sentit sol a la vida, eres tu qui volia al meu costat. Tot el que m'ha succeït abans de trobar-te aquí, tota la meua vida fins ara, era només un pretext per arribar a aquest dia d'abril; avui és on es creuen els fils de totes les històries i avui tornaran a separar-se. M'acceptaràs, em negaràs, et faré riure, em faràs oblidar-te, m'estimaràs o em destruiràs. Fes el que vulguis, però aquest és el punt de partida: m'importes, i faré el que desitgis per merèixer acompanyar-te.

A les darreries del març vaig decidir-me a trucar-li. Em va sorprendre el to serè, ferm, de la veu pèl-roja al despenjar el telèfon. Entre sanglots mal reprimits vaig dir que volia parlar amb ella, i em feia vergonya que m'escoltés en aquell estat. Des del moment que una llàgrima em va lliscar galta avall vaig saber que la conversa seria en va. Sentia, de fons, algun missatge que l'Ainhoa em volia transmetre. L'Andrea els bloquejava; se n'encarregava ella, de fer-me posar seny. No va donar una sola mostra de debilitat. Si li sabia greu el que em deia, li sabia greu que li sabés greu:

—S'ha acabat. Ja no hi pots fer res. Si us plau, oblida-te'n. —La imaginava de braços creuats, esperant que acabés la rebequeria, sense un sol intent de consolar-me.— No em sembla que estigui adoptant una postura gaire reaccionària. Sé que em comprens. Ho sento. Però no; pensant-hi bé, no ho sento gens.

I va penjar.

En vaig treure alguna cosa, si més no; quelcom més que un consell o una ordre. Acabava d'enamorar-me un altre cop. De la voluntat infrangible de l'Andrea, de la seva raó, de la fredor d'acer.

(y₂)

A les darreries de març, érem en un bar infame, entre taules de fòrmica entollades de vi; beviem kalimotxo i jugàvem a daus. Sèiem per desenes, estava encaixonat entre els meus amics i els desconeguts de la taula del darrere i els ulls enrogits em cremaven. Vaig ficar la mà directament a la gerra per treure'n un glaçó i fregar-m'hi les conques, i tothom es va escandalitzar, com si fos el major atemptat a la higiene comès en aquell antre. Entre la turba, sobre l'horitzó de mohicans i rastes, flamejava una figura pèl-roja. Vaig constatar, mentalment: «És ella.» Algú la coneixia del col·legi i me'n va dir el nom.

Ningú de la meua taula va tornar a interessar-me. A través del boscatge de jovenalla pudent que fumava i bevia, l'Andrea fumava i bevia meravellosament. Un xicot que es creia molt guapo perquè ho era li feia la cort. Al principi hauria donat el que fos per ser al seu lloc; després vaig desdir-me d'aquest desig. L'envejava tant que el menyspreava. Vaig veure'l regalant-li una mena de cordill de color groc, agafat a una pinça; ella li va somriure i se'l va posar als cabells. Jo llençava els daus i constantment treia quiriquire, roja i negra; la sort m'acompanyava.

Vaig col·locar-me al seu darrera a la cua del lavabo. Tenia un culet tan bufó, que tots els que he vist des d'aleshores han de comparar-s'hi forçosament —no exagero—, i en surten perdent sense remei. Vaig pronunciar el seu nom, acabat d'aprendre.

—Et conec? —va fer, alçant una cella.

—No. Però m'encantaria que em deixessis coneixe't a tu.

Va assenyalar-me el tors —beneït alcohol desinhibidor, que va animar-la a prémer l'índex al meu pit incrèdul—; m'assenyalava, en realitat, la samarreta amb el logotip d'un grup punk mexicà: la silueta del cap humà amb una mà oberta al damunt, emulant una cresta de gall.

—T'agraden Molotov?

—Molt.

—És estrany. Em pensava que era l'única que els seguia.

Amb prou feines vaig arrencar-li dues o tres frases més, entre elles alguna pista que em permetria tornar a trobar-la. Vam coincidir (sempre d'improvís, almenys per a ella) en una festa major, en un vagó de metro i en una cantonada del carrer Pèrsia, sota un balcó noucentista, aixoplugant-nos d'un xàfec. Al capdavant d'un mes de casualitats, cadascuna tan improbable com un quiriqui seguint-ne un altre, jo començava a intuir una conspiració del destí, i ella, un assetjament punible. Sota el balcó noucentista, vaig argüir:

—El món és un mocador. Sempre et creues amb la mateixa gent. Però no te n'adones, perquè no signifiquen res, per a tu.

—Esclar, i potser a tu et vaig conèixer en una altra vida —va fer ella, burleta.

—Ho has dit tu, això. Jo només sostinc que la freqüència dels nostres encontres no és extraordinària, ni seria memorable, si no ens hi recreéssim.

—I per què ens hi recreem?

—Personalment, perquè m'agrades.

Vaig conèixer l'Andrea en un concert de Molotov. Érem els dos únics fans del grup a la sala i al país; la resta del públic eren figurants. Per això, al creuar-se, les nostres mirades encaixaven. La conversa, les copes, el primer petó, es desencadenaren en una harmonia perfecta. Tots dos plegats vam ser capaços d'executar fins al final una vetllada de somni, una que jo tot sol no hauria gosat esbossar.

L'endemà, al llevar-me al seu llit, la meua pròpia humilitat es negava a reconèixer els esdeveniments i s'obstinava a atordir-me. Era massa bo per ser cert. Els llençols, els coixins, la finestra, la pell de l'Andrea, tot era blanc, suau i narcòtic. Els cabells se li desmaiaven esquena avall, extasiats. El bon dia somrient, pèl-roig, fou la benaurança absoluta.

—On sóc? —vaig articular.

—Ets a casa meua, són les 10:45, és 24 de febrer de 2007... Vols que et miri el carnet d'identitat per recordar-te els cognoms?

Ella se'n fotia, però el cert era que no recordava gran cosa de la nit anterior. En tenia prou amb veure-la, nogensmenys, per saber que havia estat meravellós. Sentia la felicitat com la seqüela d'un somni; era feliç i no sabia per què.

Va engegar la ràdio, i jo li vaig demanar que busqués les notícies.

—Vull saber els resultats de la loteria d'Iran.

—De què?

—De la loteria d'Iran —vaig repetir, fregant-me els ulls—. Del reclutament. Sóc reservista: potser em toca anar a fotre trets a l'Iran.

—Tio, però què dius? No hi enviaran tropes, a l'Iran; no han de reclutar ningú!

Allò em va agafar desprevingut. Em sentia confós, però no m'angoixava; em rendia a creure qualsevol cosa que ella digués. Una dona tan bonica no pot estar equivocada. Vaig tornar a adormir-me, només pel plaer de despertar al seu costat una segona vegada.

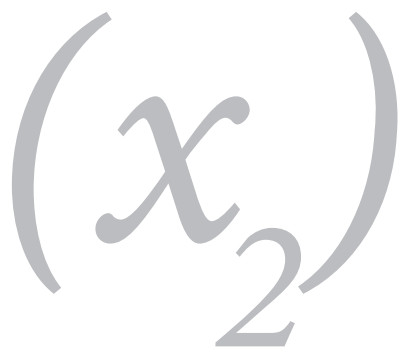
Mentre esmorzàvem em va preguntar si m'havia passat la paranoia, i no vaig saber de què parlava.

—Allò d'anar a la guerra. Aquest matí? —El meu desconcert la desconcertava. Una frase li va néixer morta als llavis.— És igual —va concloure, finalment—, devies tenir un malson. Deies que potser et reclutaven per anar a l'Iran. De debò no te'n recordes?

—No. Només recordo que ha estat la millor nit de la meva vida.

El meu error fou considerar que també ho havia estat de la seva.

Vam quedar alguna altra vegada —en un bar, a una boca de metro on li vaig comprar un cordillet groc per decorar-li els cabells, o a la llibreria de la cantonada de Pèrsia i Herbert Quain—, i només per a la meva ceguera, o per a l'embriaguesa de perfum pèl-roig de cada cita, no va quedar palès que insistia a estimar-la més del que ella es deixava. Quan es va sentir pressionada i va voler frenar-me, vaig invocar cursileries en què ni tan sols creia. Trencàrem i ella va sentenciar: «No em coneixes.»

Vaig conèixer l'Ainhoa a la universitat, el 24 de febrer de 2007. Des del primer vespre vaig tenir la certesa que la nostra relació era una equivocació, atribuïble a mi, a ella o a l'ordre còsmic, només justificable per la teoria quàntica de les múltiples històries.

(Jo estudiava física. Estava familiaritzat amb aquest cèlebre paràgraf de Schrödinger:

«La història no és única: constantment es ramifica, les línies divergeixen i convergeixen. En cada instant individual aflueixen infinits passats i neixen infinits futurs.»¹

...L'Ainhoa, en canvi, era de lletres. Tocant aquest tema, em va remetre a les següents línies d'un filòsof medieval:

«Per cada decisió que un home pren, la seva ànima es bifurca, o s'emmiralla com en les aigües d'un estany. En el mirall, ha pres la decisió contrària, i els seus camins potser no tornaran a trobar-se, per bé que un home pot, en el somni o en el deliri, veure's reflectit i saber el que hauria pogut estar en un altre món. *Alloproprioceptio* és el nom llatí d'aquesta facultat.»²)

L'Ainhoa era una dona de revista, o més aviat, de còmic Marvel: alta i ferma com una torre d'ivori, jo no era digne d'estimar-la com a igual: la venerava. Em postrava als seus peus i mussitava les meves culpes. La seva intimitat era el meu refugi; al seu si em sentia net, immortal. El seu món pertanyia a una esfera aliena i obscura, i jo l'ignorava. Desconeixia la matèria dels seus estudis; evitava la seva millor amiga de la facultat, una noieta pigada i pèl-roja. Compartíem un sol interès: ella.

(1) *Viele-Welten Interpretation der Quantenphysik* (1933).

(2) Avicena: *Llibre de la curació*, VII, 21.

La culpa va ser de la dependència, de l'addicció, de la tènue barrera que separa la religiositat del fanatisme. Vaig ser un adorador estúpid i un amant nefast.

Cada cop que discutíem, el meu món tremolava com si s'inquietessin els animals a llocs dels quals cavalca el planeta. De res va servir humiliar-me i somicar que l'estimava. No s'ho va creure mai. Jo només podia oferir-li devoció; ella —com tothom— volia algú que la compregués, i jo no la comprenia. Trencàrem i ella va sentenciar: «No em coneixes.»

(x₃)

El 24 de febrer de 2007 se celebrava el sorteig de la loteria d'Iran. El món era tan boig que si un paio extreia la meva data de naixement d'un bombo, m'encolomarien un fusell i em llençarien a l'infern en paracaigudes. I quan m'hi trobés, més em valdria que el paracaigudes no funcionés. A la televisió, el sorteig s'interrompia a cada hora per als butlletins informatius, amb imatges del front robades al mateix exèrcit, filmades amb càmeres de visió nocturna, sense so. En verd i negre es movien les dunes, els avions i les forces terrestres. Un bombarder deixava caure cinc projectils sobre una casa i la vaporitzava. Un home cercava la dona i una bala perduda li rebentava el cap, espargint-ne els cervells sobre la sorra. Tot en el més inhumà dels silencis.

La darrera bola escollida va esmunyir-se pel broc del bombo. Van llegir la data gravada; una de qualsevol. La meva bola havia escapat; seguia dins del bombo, entre la resta d'afortunades, esquivant la mirada dels notaris, fent-se la longuis. Vaig sentir-me orgullós d'ella, per ser tan pusil·lànim.

Impossible narrar la meva alegria. Un altre canal atestava un concert de *punk rock* en una sala de la ciutat; els músics saltant dalt de l'escenari, al ritme d'una cançó que no coneixia, van acabar d'encoratjar-me i vaig imitar-los. Vaig ballar, tot sol, però no en la intimitat, sinó cridant a plens pulmons, perquè a l'Iran sentissin com n'estava de content per no haver d'anar-hi. Un reporter entrevistava una assistent a l'espectacle; era una noia que defensava el grup a ultrança: «Són la millor banda del món. Si certs països els escoltessin, no farien el que estan fent.»

L'argument era bo; però el que va seduir-me va ser la forma en què els rínxols pèl-roigs, xops de suor, se li adherien al coll.

L'endemà mateix em comprava el primer disc de Molotov. Al cap d'una setmana, una samarreta. Al cap de dues setmanes, tota la discografia. Certa cançó de lletra especialment obscena encenia el relleu dels rínxols pèl-roigs gravats a la memòria, del bombo que em va absoldre, de la infinita joia de sentir-me viu.

(x₄)

Vaig despertar un altre cop, o em va despertar un crit de dolor, o vaig cridar jo mateix, i una mà freda em va empènyer el cap enrere, contra la llitera.

—No et moguis.

Se sentien crits per tot arreu, crits inhumans, crits d'auxili, crits de mateu-me. I del llit del costat, una remor com de borbollons. Era el so que fa una persona quan es dessagna fins a la mort. Els llençols, els coixins, les parets de calç, tot aspirava a la blancor però es quedava a mig camí, brut de sutge i d'òxid i de sang. La mà em premia la mandíbula, m'il·luminava les pupil·les, petava els dits al meu davant.

—Saps on ets? Ets a l'hospital del campament base Europa, al sud-est de Tehran; són les 11:45, hora local.

Mentre em deien tot això, uns metges m'extreien una bala del crani. No recordava haver-la-hi deixat dins.

Em van ajeure en un llit al costat d'un company que assegurava haver-me vist caure.

—M'havia fet la impressió que t'espargien el cervell per tot el desert, tio. És increïble; i estàs bé.

Fent balanç, en efecte, sempre podia trobar més facultats il·leses que seqüeles greus. Estava optimista perquè tornaria a casa; l'infern s'acabaria aviat. Hi veia, hi sentia, podia parlar, caminar... Gairebé tot era correcte.

—Hi ha infermeres, aquí?

—Aquesta és la meva infermera —va dir ell, assenyalant el capçal del llit. Arrencada de les pàgines centrals d'un *Playboy*, el vetllava una veritable deessa.

—He tingut un somni fantàstic —vaig dir—. Era al

llit. De bon matí. Amb una noia. Amb una noia preciosa.

—Una model?

—Una model no, capullo, he dit una noia. La noia més bonica que he vist mai.

—No saps qui és?

No en tenia ni idea. Pel que a mi respectava, no podia ser d'aquest món.

—Com era?

—Preciosa. —El record era difús, una ombra desenfocada. Però en tindria prou per rastrejar-la, algun dia.— Pèl-roja.

COLECCION CUENTOS NO LO BASTANTE BUENOS

2